

De Duivelse Draak en de Val van de Keizer

Clark Gillian

Singel Uitgevers B.V.
handelend onder de naam
van Brave New Books.

Weteringschans 259,
1017 XJ Amsterdam

clarkgillian.be

10-02-2022

ISBN 9789464487336

© Clark Gillian Van Herrewege

De zeven kattengezanten	4
Scherven brengen geluk	8
Hemel op aard	13
Onverwacht bezoek	20
Verzegeld lot	26
De Keizerskelder	33
De onzichtbare hand	40
Kijk en leer	50
Fluisteringen boven de grassprietjes	57
De woedende waakhond	65
Het zekere voor het onzekere	70
Door merg en been	73
De deksel van de waterput	80
1. Hemel en aarde splitsen open	85
Dulle Griet en Jan de Kok	91
De kattenplaag	98
De olle bolle burgemeester	102
Nieuwe grondvesten	107
De blijde intrede en de donkere wolk	116
Raad en daad	125
Het loze vissertje	136
De lakei en de duiven	150
Het naamloze een naam geven	161
Werken tot het niet meer werkt	170
De spiegel en de hoorn	183
Stilte is instemming	195

Spijt komt altijd te laat.....	203
Drie brieven, één boodschap	210
De glimlach van de slang.....	217
Licht aan het eind van de tunnel	230
Het kompas	237
De lokroep van de hoorn	248
De Nachtwacht	255
Wanneer niets doen het beste is wat je kan doen.....	269
Tinkelingen en rinkelings.....	277
Jij hebt me de weg getoond.....	286
Trek aan de bel	296
Het licht van de lantaarn.....	304

De zeven kattengezanten

“Vind de Prinses en haar Ridder en keer niet terug vooraleer jullie hen in de boeien hebben geslagen!”

Met die woorden stuurde de Keizerlijke Raad een heel leger aan soldaten het bos in om de Dwaas en de Prinses terug op te sluiten in dezelfde kerker waar ze Keizer en de Keizerin gevangen hielden.

De Kattenkoning liep over de daken en de balkons in de schitterende Stad der Sterren en keek toe hoe de honderden soldaten klingelend en klangelend met hun nieuwe wapenuitrusting vertrokken richting het duistere bos in de hoop de elfenpoort te vinden. Onmiddellijk wist de kattenkoning wat hij moest doen: *de kattengezanten uitzenden naar de zeven kattenbelforts om de kattenbellen te luiden.*

Terug onder de grond, in zijn kattenkasteel, had de Kattenkoning zijn hof samengeroepen. Tussen de vele nobele katten waren er zeven katten die uit de menigte naar voren kwamen voor de troon van de Katten-koning en bogen neer.

“Generaties lang hebben we de traditie bijgehouden van de zeven kattengezanten in elk van de zeven grote kattensteden. Jullie, nobele kattengezanten, kwamen van jullie geboortestad met de taak om alleen terug te keren in geval van groot gevaar. Het spijt me te moeten aankondigen dat nu de tijd is gekomen! We moeten de kattenbellen in de kattenbelforts zo snel mogelijk luiden”, sprak de Kattenkoning.

Het kattenvolk luisterde met ingehouden adem naar de Kattenkoning en hoe het er in de mensenwereld aan toe ging: een Keizerlijke Raad zonder Keizer, het Keizerspaar in de kerker, een Prinses in verbanning met een Dwaas als ridder.

“Als de soldaten hun weg vinden naar de elfenpoort, dan is er het gevaar dat het Magische Hert de poort voorgoed sluit en alle magische wezens daar terugroept. Een leven zonder magie is net als een wereld zonder bloemen. Het is onze taak om deze kwetsbare schoonheid te beschermen!”

Alle katten juichten uit volle borst. De Koning ging verder met het uitsturen van de kattengezanten. Hij sprak de kattengezant aan die een rode pantalon en bretellen droeg:

“Open deze kleine schatkist, daarin zit de sleutel die de deur opent naar de kattenklok op de top van het kattenbelfort in de Stad der Bruggen – waar men onrecht en valsheden niet kan verdragen.”

En de kattengezant met de rode pantalon brak de zegel van de schatkist en nam er een ketting uit waar een grote sleutel aan vasthing. Hij boog en liep in alle haast weg.

Tegen de kattengezant met de oranje pantalon en bretellen zei de Kattenkoning:

“Open deze kleine schatkist, daarin zit de sleutel die de deur opent naar de kattenklok op de top van het kattenbelfort in de Stad der Lakens – waar men krachtig en machtig genoeg is om angst en twijfel te verbannen.”

En de kattengezant met de oranje pantalon brak ook voorzichtig de zegel van de schatkist, nam er de ketting uit met de grote sleutel en hing die om zijn nek. Hij boog en ging snel op weg.

Tegen de kattengezant met de goudgekleurde pantalon en bretellen zei de Kattenkoning:

“Open deze kleine schatkist, daarin zit de sleutel die de deur opent naar de kattenklok op de top van het kattenbelfort in de Fiere Bloemenstad – waar zowel hun zuurdesem als hun woorden gevoed zijn door het onzichtbare.”

En ook de kattengezant met de goudgekleurde pantalon brak voorzichtig de zegel van de schatkist, nam er de ketting uit met de grote sleutel en greep die stevig vast. Hij boog en liep snel door.

Tegen de kattengezant met de graskleurige pantalon en bretellen zei de Kattenkoning:

“Open deze kleine schatkist, daarin zit de sleutel die de deur opent naar de kattenklok op de top van het kattenbelfort in de Stad der Eikelaars – waar men hard werkt om uit te kunnen delen.”

En de kattengezant met de graskleurige pantalon brak ook voorzichtig de zegel van de schatkist, nam er de ketting uit met de grote sleutel en bond die vast aan zijn broek. Hij boog en spurte de deur uit.

Tegen de kattengezant met de lichtblauwe pantalon en bretellen zei de Kattenkoning:

“Open deze kleine schatkist, daarin zit de sleutel die de deur opent naar de kattenklok op de top van het kattenbelfort in de Stad aan der Broeken- waar men van het meest heldere water drinkt en heldere dingen spreekt.”

En de kattengezant met de lichtblauwe pantalon brak de zegel van de schatkist, nam er de ketting uit waar de grote sleutel aan vast hing, boog en vertrok onmiddellijk naar zijn stad.

Tegen de kattengezant met de paarse pantalon en bretellen zei de Kattenkoning:

“Open deze kleine schatkist, daarin zit de sleutel die de deur opent naar de kattenklok op de top van het kattenbelfort in de Stad der Geliefden- waar men vasthoudt aan de waarheid en weerstaat aan verleidingen.”

En de kattengezant met de paarse pantalon brak ook de zegel van de schatkist, nam er de ketting uit met de grote sleutel en hing die plechtig om zijn nek. Hij boog voor de Kattenkoning en vertrok.

Tegen de laatste kattengezant, de kattengezant met de violetkleurige pantalon en bretellen zei de Katten-koning:

“Open deze kleine schatkist, daarin zit de sleutel die de deur opent naar de kattenklok op de top van het kattenbelfort in de Stad der Hazelaars – waar men vredig en harmonieus is, maar moet wakker geschud worden.”

En de kattengezant met de violette pantalon brak gehoorzaam de zegel van de schatkist, nam er de ketting uit met de grote sleutel en wikkelde die om zijn voorpoot. Hij boog en was de laatste om te vertrekken.

De reis van de kattengezanten was voor de een langer dan de andere, maar allen wisten ze dat ze op het middernachtsuur - wanneer de maan het hoogste in de hemel stond - de bellen moesten luiden. Op de toppen van elk van hun torens, staken ze de sleutels in de oude deuren die in geen honderden jaren waren geopend, en duwden ze krakend open.

Ondertussen kwamen alle katten in de Stad der Sterren samen uit de tunnels van de ondergrondse kattenstad om zich te verzamelen op alle daken, met hun oren gespist.

Zo hoog waren de kattenbellen boven de grond dat de kattengezanten heel goed moesten opletten dat ze niet naar beneden zouden tuimelen vooraleer ze de belangrijkste taak van hun levens zouden volbrengen. De kattenbellen waren allemaal als een kat zo groot en versierd met oude kattentekens en -symbolen. De kattengezanten keken naar de maan en wanneer ze voelden dat het moment rijp was, sprongen ze met de touw goed aan hun poten vastgeklauwd naar beneden. Zodoende begonnen de kattenbellen te luiden met een geluid zo hoog en zo helder dat de mensen er bijna niet wakker van zouden worden, maar wel zodanig ver reikte dat het geluid zich moeiteloos over het hele keizerrijk verspreidde.

Alle katten op de daken in de Stad der Sterren hoorden een voor een de kattenbellen luiden, een prachtig geluid samen, en begonnen spontaan mee te zingen. En in alle steden en dorpen gebeurde hetzelfde.

En wanneer de zevende kattenbel werd geluid, hoorden alle levende wezens dit zodanig dat ze wakker werden uit hun nachtelijke slaap. En uit de vier windrichtingen stak ineens een grote wind op die blies over alle bossen, alle bergen, alle rivieren, alle velden, alle heuvels, alle dorpen en alle steden.

Scherven brengen geluk

“Oh, die arme soldaten allemaal”, zuchtte de zwarte vos vanuit zijn toren. Hij zag leger na leger het bos in trekken op zoek naar de Prinses en de Dwaas, maar bijna niemand keerde terug. En van zij die terugkeerden, was er geen enkel zonder kleerscheuren vanaf gekomen.

“Ze hebben geen idee! Ze hebben geen enkel idee”, zei de Vos piepend van het lachen.

Dag na dag marcheerden nieuwe soldaten één, twee, één, twee, links, rechts, links, rechts het bos in. Omdat de vos de hilariteit eens van dichtbij wou zien, ging hij dichterbij kijken. Hij holde de draaitrappen naar beneden en rende voorzichtig zodat niemand hem zou zien in de richting van de kletterende harnassen. Maar lang kon hij zijn lach niet inhouden.

Alle boswezens werkten samen om de soldaten weg te houden van de elfenpoort! De kabouters sprongen voor de voeten van de soldaten en trokken gekke gezichten vanuit de struiken zodat ze in rondjes bleven lopen tot ze volledig uitgeput waren. Er waren wezels en konijnen die samen dansten met allerlei bizarre bewegingen om de soldaten weg te lokken van elkaar en zo werd het leger steeds dunner en dunner, zodanig dat de soldaten op den duur met twee of uiteindelijk moederziel alleen verdwaalden in het bos.

Maar ook de magische wezens hielpen mee. De bosnimfen fluisterden vanaf de boomkruinen en stuurden met hun gefluister wilde everzwijnen, wolven en bruine beren om de soldaten te verrassen. Wie met zo’n woeste en sterke dieren probeerde te vechten, maakte geen schijn van kans: de harnassen van de soldaten waren te slap om de horens, tanden en klauwen tegen te houden.

En de waternimfen in de bosvijvers gebruikten ook hun kunsten. Ze zongen een lied zodanig mooi dat de soldaten rechtstreeks naar de oever werden gelokt,

betoverd door de elegante golven in de melodie. En aan de oever waren ze zo betoverd dat ze niet eens hun zware harnessen uit trokken en als een steen naar de bodem zonken. En zo werkten alle wezens in het bos samen om de elfenpoort te beschermen tegen de soldaten, gestuurd door de Keizerlijke Raad.

De zwarte vos rolde over de bosgrond van het lachen. Iedere dag weer keek hij toe vanuit de bosjes of struiken. Maar lang bleef hij niet verborgen, zijn lach was zo groot dat hij schaterde en piepte zoals hij nog nooit eerder had gedaan.

Nu was het zo dat een van de soldaten zag hoe de vos hem aan het uitlachen was. Furieus trok hij zijn zwaard en stormde op de vos af. Maar een vos kan zo'n zware en lompe bewegingen als een fluitje van een cent ontwijken en hij liep moeiteloos langs de soldaat heen, recht naar de toren terug.

Maar deze soldaat was zodanig kwaad dat hij achter de vos aan liep, zwetend en hijgend door zijn loodzwaar harnas, en liet hem geen enkel moment uit zijn zicht ontsnappen.

De vos, met een grote voorsprong, spurte zijn toren binnen en duwde razendsnel de dwarsbalk in de deur. De soldaat viel puffend en zuchtend voor de deur neer. Hij had de toren gevonden. Een stem sprak ineens tot hem:

“Dag Ridder”, zei de stem.

“Ik... ik ben geen ridder. Ik ben een soldaat”, antwoordde hij.

“En wat maakt jou een soldaat en geen ridder?”

“Ik heb geen land, noch wapenschild. Ik draag enkel maar mijn harnas zolang ik ervoor betaald word.”

“Een man naar mijn hart.”

De soldaat keek op zijn knieën van vermoeiing in het rond, op zoek naar waar de stem vandaan kwam.

“Koekoek!” zei de stem, “Hier beneden.”

De soldaat keek naar de grond en zag hier en daar vanonder een laag aarde gebroken spiegelscherven uitsteken.

De weinige soldaten die toch konden terugkeren naar de Stad der Sterren, brachten verslag uit bij de Raad in de vernieuwde troonzaal van het paleis. Wanneer de Keizerlijke Raad alle verhalen hoorden van wat er in het bos gebeurde, begonnen ze onmiddellijk en met zijn allen te koken van colère in hun splinternieuwe gouden tronen.

Onder de soldaten die toch hun weg hadden teruggevonden uit het bos, waren er weinig die niet doodsbang waren geworden voor kabouters; anderen kwamen terug met gebroken armen en benen. Sommige soldaten kwamen doorweekt terug zonder enige herinnering dat ze ooit soldaat zijn geweest!

“Jullie zijn allemaal imbecielen”, sidderde de slang tot de raad wanneer ze terug alleen in de troonzaal waren. Hij lag in een prachtige gouden beker versierd met edelstenen. “Als jullie zo blijven falen, zal ik... ik bedoel... zullen *wij* als raad, niet kunnen blijven groeien. En ik wil groeien!”

“Wij willen ook groeien!”

De slang keek in een ijzige stilte met zijn grote rode ogen alle raads mannen aan.

“Bewijs het”, zei de slang, “Hoe vaak moet ik het nog zeggen? Verandering zit in de lucht, we moeten snel handelen! De dingen zijn in beweging gebracht. Het was in rustige tijden al niet makkelijk te handelen, nu gaat het zelfs veel moeilijker worden!”

Plots werd er aan de deur geklopt. Een soldaat kwam binnen met een grote vuile scherf in zijn handen.

Hij liep naar de tafel waar de slang in de beker lag, plaatste voorzichtig de scherf ernaast en knielde neer. Een raadsman kwam met een zak vol munten, gaf

het aan de soldaat en stuurde hem weg. Ondertussen was de slang al uit de beker geglibberd en hij draaide rond de spiegelscherf.

“Wat hebben we hier?”

Uit de duistere hoeken van de vuile scherf kwam een schim tevoorschijn, en dan een stem die sprak: “Toen ik hoorde dat je er legers op uitstuurde om de Prinses op te sluiten, klonk dat als muziek in mijn oren.”

De slang siste van plezier.

“Oh, ja?” vroeg de slang.

“Ja”, zei de stem, “Ik ben opgesloten in deze spiegelscherven door dezelfde persoon die jullie zoeken. En ik word hoe langer hoe meer gestraft door diezelfde verschrikkelijke familie. Nu word ik terug naar deze vervloekte plek gesleurd tegen mijn wil, omdat ik niet eens meer een lichaam heb om mij te verzetten.”

De slang glimlachte breed en zei: “Wat wil je het meest van al, Tovenares?”

En de Tovenares zei: “Mijn eigen lichaam terug. Ik wil terug kunnen eten en drinken. Ik wil terug juwelen kunnen vastnemen en in het licht houden. Ik wil zachte stoffen dragen en voelen op mijn huid. Ik wil op dikke kussens liggen en mijn haar kammen, ingesmeerd met heerlijke oliën.”

De witte slang met de rode ogen keek haar breed glimlachend aan.

“Wat als ik jou terug een lichaam kan geven zonder dat je zelfs één enkele munt hoeft te betalen?”

“Daarvoor zou ik alles doen in de hele wereld”, zei de Tovenares, “Maar wie ben jij?”

“Jouw beste vriend”, zei de slang, “Zo lang jij mij geeft wat ik wil.”

Er viel een korte stilte en de raads mannen keken in spanning toe vanuit hun tronen.

“Wat wil jij dan, slang?” zei de Tovenares eindelijk.

“Zekerheid. Dat is het enige wat ik wil. Zekerheid! Simpel”, zei de slang met een weergalmend gesis.

Hemel op aard

“Vanuit de kist kan je de kist niet zien.”

“Vanuit het ‘niets’, dat is waar we alles wat ‘iets’ is bekijken.”

“Van hieruit hebben we alles gezien, alles met jullie meegemaakt, alles onthouden, alles geobserveerd en alles aanschouwd.”

“Kom nu hier waar alles wat is, niet een iets is en daardoor allemaal elkaar kan zijn. En door elkaar te zijn, kan alles nog meer van zichzelf worden.”

“Kom verder over de regenboogbrug en stap door de Elfenpoort. Veilig wikkelen we je in een deken van sterrenlicht, gebreid door de elfen en de feeën. We zijn hier, jullie gidsen nog zo sterk verbonden met de mensenwereld om de weg te wijzen: Meester Hert en de Ziener.”

De Dwaas was niet langer zichzelf alleen en verlaten, de Prinses was niet langer kwaad en eenzaam. Samen waren ze er, als één. De hardheid van hoe ze in de mensenwereld waren, smolt stilletjes aan weg in het deken van licht zodat er alleen de zachtheid was die voelde als het wegzakken in een heerlijk mals bed.

“Hoe minder er in de weg staat, hoe meer je kan doen”, zo zeiden de Feeën tegen hen terwijl ze in het deken van licht door de sterren schoten.

Maar de Prinses had het moeilijk los te laten. Haar idee van thuis, haar idee van haar titel, haar idee van wat ze nog verdiende, haar idee van onrecht, de verse pijn wanneer ze zag hoe haar ouders van haar werden weggerukt door de soldaten en ze werd vernederd en beschuldigd werd van de valsheden die anderen hadden begaan en nog verder wilden begaan, zinderden nog na in de verse wonden die daardoor achterbleven. Deze pijnen vertraagden hun tocht door de Elfenpoort langsheen de sterren, want zij kon niet vergeten wie ze ooit was door wat er allemaal is gebeurd.

“Luister, lieve Prinses”, zei een van de Feeën die hen bleef wikkelen in het deken van licht, “Je moet helemaal niets vergeten. Maar besef dat je meer bent

dan wat er met je is gebeurd. Je was al meer dan dat, nog voor het was gebeurd! Hang niet vast aan het kwade dat je is overkomen zodat je meer kan zijn van het lieve wat je allemaal bent... én zou kunnen zijn! Vasthangen daaraan vertraagt de boel, zie je dat?"

"Ik... kan het niet", zei de Prinses, "Ik kan nog niet loslaten", zei ze met tranen in haar ogen voor haar vader de Keizer die tegen de grond werd gedrukt door zijn eigen paleiswachters en haar moeder die spartelend in de boeien werd geslagen terwijl ze naar haar riep.

Een elfenmoeder kwam nu dichterbij de Prinses en zei: "Weet dat je moest openbarsten, zodat de zachtheid ergens kon beginnen insijpelen. Hoe kwaad was jij wel? Hoe verdrietig? Hoe hard en genadeloos voor hetgeen je was overkomen en iedereen die ermee te maken had? Je moest daarvan openbarsten, want het is zachtheid dat de mens een mens maakt. Of toch tenminste de mens die nog door de Elfenpoort wilt geraken. Barst jezelf los van de Prinses die alleen bestaat door wat je is overkomen en word de Prinses die alles is wat je hebt overwonnen. Laat alles zijn wat het is en laat alle dingen los. Je zegt er niet mee dat alles wat je is overkomen rechtvaardig was. Maar zoals met alle dingen die je te veel worden zeg je alleen maar door het loslaten: *dingen* waren nooit nodig om mezelf te zijn."

Op dat moment barstte de Prinses los zoals een zoutige zandkorst oplost in een wilde zeegolf. En zodus gingen *zij* verder door de elfenpoort, als één.

De Dwaas en de Prinses keken op. Er kon geen twijfel over bestaan. Ze waren in de Elfenwereld beland! Ze gaven hun ogen de kost, zo prachtig was dit paradijs en tegen de tijd dat ze alles om hen heen hadden opgenomen, zagen ze dat het Magische Hert en de Ziener al een eindje verder waren doorgestapt. Ze liepen hen snel achterna.

Een aantal feeën, die samen van ver toekeken hoe de Dwaas en de Prinses zo betoverd en verwonderd waren door hun wereld waar dichtbij ver kon zijn en

ver dichtbij, waar boven onder kon zijn en onder boven, waar nimfen in hemelse rivieren zwommen en luchtgeesten in de wind tussen de zwevende eilanden dansten, waar kabouters in hele kastelen en paleizen van paddenstoelen woonden en de feeën zich wasten in fonteinën van paars vuur in de wolken overal om hen heen, giehielden en zwaaiden naar hen.

De Dwaas en de Prinses samen keken naar de feeën en zag hoe lang ze waren, groter dan Hen, hoe dun ze waren, dunner dan Hen, hoe lang hun haar was, veel langer dan die van Hen en hoe mooi hun vleugels waren: groot en toch licht als een zomerbries. Ze zwaaiden nog eens en vlogen moeiteloos weg tussen de vogels en de vallende sterren bij klaarlichte dag.

Ze keken nog eens om Hen heen. Waar brachten het Magische Hert en de Ziener Hen naartoe? Ze passeerden de vele verlaten huizen en straten, verlaten pleinen en de verlaten torens en kleine tempels, allemaal overwoekerd waren met wilde planten en bloemen. Ondanks de *achtergelatenheid* ervan dit alles zo paradijselijk mooi.

Hoeveel mooier zou het hier wel geweest zijn wanneer alle mensen hier nog woonden, dachten Zij.

“Hoe moeilijk moet de wereld van mensen zijn om mee om te gaan”, zei het Magische Hert plots tegen Hen, nog wandelen, “Als die heel dit paradijs heeft gekost?”

Dus dit was waar de mensen woonden in de tijd dat mensen en dieren nog met elkaar konden spreken, dachten Ze, in de tijd vooraleer het Magische Hert de werelden heeft gesplitst met de Elfenpoort.

“Ik denk...” begonnen Ze als één stem, “Ik denk dat het komt doordat de mensen de weg terug naar hier zijn kwijtgeraakt”, zei de Dwaas.

“Zo is het”, zei de Ziener met een glimlach die voelde als een zachte kus op de wang.

Hier en daar blies er een zachte wind door de straten terwijl ze allen op hun gemak verder liepen.

“Welke weg zijn ze dan opgegaan?” vroeg het Magische Hert, benieuwd naar hoe Zij het zouden verklaren.

“Tja”, zei de Dwaas meer dan de Prinses, die terug moest gaan graven in zijn gedachten over de wereld die hij net achtergelaten had, “De weg van het holderdebolder meedraaien met de dingen, denk ik.”

“Voor velen is meedraaien hetzelfde als leven”, zei de Prinses meer dan de Dwaas, terwijl ze terugdacht aan het leven als Heks.

“Dan moeten ze stoppen met dat te denken”, zei het Magische Hert.

De Ziener moest even lachen maar het Magische Hert begreep niet wat er zo grappig was aan wat hij net zei.

“Dat is natuurlijk makkelijk gezegd!” zei de Ziener.

“Het is ook makkelijk!”

“Het is misschien simpel”, zei de Dwaas meer dan de Prinses die vanuit haar Heksenbestaan meteen begreep wat het Magische Hert voelde over de hele zaak van meedraaien met de dingen. De Dwaas kende als leerlooierszoon nog de dagelijkse sleur van het meedraaien en de kleine pleziertjes die daartegenover stonden.

Hij zei: “Maar makkelijk is het helemaal niet.”

“Het is makkelijk én het is simpel. Om te leven moet je niets doen. Je moet alleen maar zijn.”

De Ziener knikte met een lieve glimlach.

Wanneer het Magische Hert sprak over zijn, voelde de Dwaas zich terug even zakken alsof hij terug in het grote niets van de Elfenpoort keek. Zo zwaar en diep kon dat woord wel zijn en terug smolten de Prinses en de Dwaas als één.

“Dat is juist”, zei de Ziener, “Maar juist is niet alles, Hertevriend.”

Het Magische Hert schudde even zijn gewei. Hij had moeite om het hele ding te begrijpen.

“Ik denk...” gingen Ze verder als één stem, opnieuw diep in gedachten verzonken, “Ik denk dat het probleem is dat hierbuiten veel mensen denken dat ze dat niet mogen.”

“Dat ze wat niet mogen?” vroeg het Magische Hert.

“Zijn. Zomaar zijn.”

De Dwaas ging in gedachten terug naar al die keren dat hij zomaar een moment nam om te rusten doorheen de werkdag en zijn vader naar hem schreeuwde dat hij lui was en hoe zijn luiheid de familie verpestte. Ook de Prinses dacht aan de Heksentoren en de pompoenen.

“Soms mag dat niet”, zeiden Ze, “Zomaar zijn.”

“En sinds wanneer is *zijn* een probleem geworden?” vroeg het Magische Hert.

“Buiten is het zo belangrijk om mee te draaien! Als je niet meedraait dan... dan werkt het hele ding niet meer”, zei de Prinses meer lachend dan de Dwaas.

“Welk ding?” vroeg het Magische Hert.

“Je weet wel!”

“Ik weet het niet.”

“Je weet wel, het ding!” zei de Prinses, “Hoe alles werkt.”

Het Magische Hert bleef Hen vragend aankijken terwijl ze voorbij de laatste lantaarns in de promenade stapten.

“En hoe werkt alles dan?”

“Ja...” probeerde de Dwaas nu ook, “Meedraaien met hoe de dingen werken om te moeten verdienen wat je kan krijgen.”

Het voelde alsof de Dwaas eindelijk had kunnen uitspreken wat hij het Magische Hert uit probeerde te leggen. *Meedraaien om te moeten verdienen wat je kan krijgen*. Dat was het ding. Maar het Magische Hert was niet bewogen door zijn verklaring over hoe het in de mensenwereld eraan toe gaat.

Hij staarde de Dwaas alleen maar onbeweeglijk aan.

“Maar dat is niet hoe alles werkt!” zei het Magische Hert na een korte stilte.

“Daar wel...” zei de Dwaas schouderophalend.

“Zelfs daar niet! Zijn is niet iets wat je moet verdienen. Waarom zou je moeten verdienen wat je al bent? Je bent het al!”, zei het Magische Hert.

Ze keken het Magische Hert breed glimlachend aan. Dit is waarom de Dwaas het Magische Hert had gezocht. Waarom probeerden Ze zelfs de zothed van de mensenwereld uit te leggen aan een gigantisch magisch wezen zoals dit reuzehert in het midden van een elfenparadijs, dacht hij in zichzelf.

“Hier in het paradijs is dat wel makkelijk”, zei de Prinses terwijl ze de trappen op liepen naar een breed zonovergoten plein vol wilde bloemen die de feeën en elfen aan het planten waren.

“Hier is het makkelijk en moeiteloos en dit is hoe het werkt”, zei het Magische Hert, “Daarom begrijp ik het nog steeds niet. Ieder mens heeft hier een huis, een thuis, een straat, een strand, een band met alles en iedereen. Stel je voor hoe krachtig het hier was toen de mensen hier hun licht lieten schijnen.”

De Dwaas keek om zich heen naar de pracht van dit paradijs van de elfenwereld.

“Ik kan het me heel goed inbeelden”, zei de Dwaas.

Het Magische Hert plofte rustig neer en nodigde Hen uit om tegen hem aan te liggen. De kleine elfen kwamen spontaan in zijn gewei spelen en dansen, terwijl Ze verblijd toekeken. De feeën boden de Dwaas een open hoorn aan waar er heerlijke vruchten en ander lekkers in zat.

“Dat de mensen allemaal maar terugkomen en genieten van hun zijn, zoals ze zijn, zoals een heerlijk dutje samen, zoals wij, nu, op dit moment”, zei het Magische Hert, “Stel je voor! Hoe zalig zou dat zijn?”

“Dat zou hemels zijn”, zeiden ze terwijl Ze wegzakten in een heerlijke slaap, “Hemel op aard.”

Onverwacht bezoek

De Zwarte Vos wist dat hij iets verkeerd had gedaan toen die ene soldaat hem had achtervolgd. Dagenlang bleef hij de hele zaak overpeinzen. Vreemd, dacht hij in zichzelf opnieuw en opnieuw, de soldaat was hem helemaal naar de toren gevolgd maar had niet eens geprobeerd om de toren binnen te breken.

Daarom besloot de Zwarte Vos om voortaan veilig binnen te blijven met de Dwerg, die hem destijds was gevolgd toen de Prinses de weg had getoond naar de toren. Het was terug nacht en de maan scheen fel en helder op de toren neer.

Zoals altijd was de Dwerg bij kaarslicht gebogen over een aantal boeken.

“Wat heb je geleerd?” vroeg de Vos uit verveling.

“Zo veel”, zei de Dwerg, “Zo veel.”

“Dat is wat je altijd zegt!”

“Het is ook altijd waar”, antwoordde de Dwerg.

“En ben je eten gaan halen?” vroeg de Vos rollend over de grond van de honger, “Ik moet iets eten!”

“Jawel”, zei de Dwerg, “Ik ben heerlijk fruit gaan halen!”

Toen de Vos dit hoorde begon hij erg te janken.

“Maar vossen eten geen fruit! Dat weet je Dwerglief!”

De Dwerg haalde zijn schouders op en zei: “Misschien moet je maar eens terug buiten komen om te halen wat je zelf graag eet!”

“Je bent genadeloos en dit is onaanvaardbaar”, jankte de Vos maar door, “Je weet dat ik niet buiten kom. Straks is de soldaat daar terug. Hij loert waarschijnlijk om de hoek, wachtend tot ik buiten kom om zijn slag te slaan! En wat dan?”

“Wat dan?” vroeg de Dwerg, die niet opkeek uit zijn boek.

“Dan maakt hij van mij een sjaal. Zie je deze prachtige vacht van mij? Zo prachtig zwartglanzend, zo warm en zacht, zo’n donzige heerlijkheid? Onweerstaanbaar voor de mens. Ze zien mijn vacht en denken maar 1 ding: daar moet ik mijn sjaal van maken.”

“De Heks was een mens”, zei de Dwerg, “En zij heeft van jou geen sjaal gemaakt.”

“De Heks?” jankte de Vos zo dicht bij het gezicht van de Dwerg dat zijn speeksel op zijn gezicht spetterde, “Eerst was ze een Heks, daarna werd ze een wondermooie Prinses! Zij is geen mens, ze is een kameleon!”

“Zo zijn heksenkrachten nu eenmaal”, zei de Dwerg, “Laat me nu gerust! Ik ben aan het studeren.”

De Vos keek hem een moment aan in stilte. Maar die duurde niet lang.

“Dan zal ik een andere vraag stellen: kan je mij eens tonen wat je hebt geleerd?”

De Dwerg keek eindelijk op van zijn boek.

“Goed, als ik dan van jouw gezaag af ben!”

De Zwarte Vos sprong van plezier op en neer en ging voor hem staan, benieuwd naar wat de Dwerg deze keer zou tonen. Hij was zijn honger snel vergeten!

“Kijk!”

De Dwerg nam een perzik en dompelde die onder in een emmer water. Hij ging er voorzichtig naast zitten op zijn knieën, strekte zijn armen uit naar de maan sprak de toverspreuk van het boek luidop uit “Simsala Bim!” en knipte in zijn vingers. Wat er toen gebeurde, was dat het water in de emmer zoveel maanlicht begon op te zuigen dat het donkerder werd in de kamer.

De Vos ging kirrend van plezier dichterbij de rand van de emmer kijken. Het water had ondertussen al een zilverachtige glans gekregen, prachtig om te zien. Maar nog indrukwekkender om te zien was hoe uit de perzik een scheut tevoorschijn kwam die razendsnel begon te groeien.

En de perzikscheut stak op en duurde boven het water uit en groeide uit tot een kleine boom, zo breed als de emmer zelf, met wortels die uit de bodem van de emmer staken.

“Fantastisch!” riep de Vos en hij liep in rondjes van plezier, “Dat was echt geweldig! Doe het nog eens!”

De Dwerg keek vol ongeloof naar de boom die uit de emmer was gegroeid en was zelf sprakeloos.

“Ik...” begon hij, maar hij zou zijn zin niet meer afmaken.

“Dat was inderdaad een ongelooflijke prestatie”, zei een koude stem vanop de vensterbank.

De Vos en de Dwerg keken om. Een kleine witte slang met rode ogen gleed vanuit het open raam naar beneden. De Zwarte Vos en de Dwerg wisten niet wat te zeggen tegen een onuitgenodigde die zich meteen zo thuis voelde in hun toren.

“Maar hebben jullie er wel over nagedacht wat jullie gaan doen met een perzikboom in het midden van de kamer?” vroeg de slang met een sappige melodie in zijn stem.

“Nee...” zei de Dwerg voorzichtig, “Daar heb ik... Daar heb ik inderdaad niet aan gedacht.”

“Wie ben jij en wat kom jij hier doen in mijn toren?”

“Jouw toren?” vroeg de slang.

“Kom jij zomaar mijn toren binnengeslopen om te betwisten of deze toren wel van mij is of niet?” zei de Vos kwaad, “Ik heb hem eerlijk gekregen, slang.”

“Gekregen”, zei de slang en glibberde naar de boom in de emmer toe, “Nu snap ik het.”

“Gekregen, gekocht of...”

“Gestolen?” vulde de slang hem ongevraagd aan.

“Zelf gebouwd ging ik zeggen”, zei de Vos, “Het maakt niet uit. Wie ben jij en wat doe jij hier?”

“Ik ben een vriend”, zei de slang traag, “Die slechts enkele dingen komt vragen.”

“Een vriend die we nog nooit eerder ontmoet hebben”, zei de Dwerg.

“Ken je het gezegde niet: vreemden bestaan niet, het zijn allemaal vrienden die je nog niet hebt leren kennen?” siste de slang met een dunne glimlach, “Bij deze...”

De slang nam een buiging. De Zwarte Vos en de Dwerg keken hem in stilte aan, dicht tegen elkaar geschoven. Ze vonden dit alles maar griezelig.

“Goed, als je mij geen vriend wilt noemen, noem me dan maar... een helper”, zei de slang, die zich rond de emmer wikkelde, “Kijk maar.”

En de bladeren van de boom begonnen te verkleuren van geel naar rood naar bruin tot ze eraf vielen. Hoe langer hoe meer begon de boom te krimpen. De slang draaide rond de stam, die krommer en krommer werd, kleiner en kleiner tot de slang samen met de boom in het water van de emmer plonsde.

De Zwarte Vos en de Dwerg keken met open mond toe. Een moment later kwam de slang uit het water van de emmer geglibberd met de droge en verrimpelde perzik in zijn bek. Met een hap slikte hij die in.

“Graag gedaan”, zei de slang en nam een buiging met zijn kleine witte kop.

“Dankjewel”, zei de Dwerg aarzelend. De Zwarte Vos zei niets.

“Nu is het zo dat ik in deze toren enkele dingen zocht.”

“Wat kan je in hemelsnaam te zoeken hebben in mijn toren?”

“Toevallig heb ik iemand leren kennen die ooit in deze toren heeft gewoond. Ze vroeg me enkele dingen te halen voor haar.”

“Ken je de Heks?” vroeg de Vos.

De slang bleef een moment stil en gleed dichterbij over de krakende vloerplanken tot bij hen.

“Dat zou je kunnen zeggen, ja”, zei de slang.

“Is het zo of niet?” vroeg de Vos, maar de slang keek hem niet meer aan en stelde al zijn vragen aan de Dwerg.

“Ik zoek een sprookjesboek”, zei de slang, “Een sprookjesboek vol prenten. Ik zie dat je graag leest. Jij weet vast wel waar hier zo’n mooi boek zou kunnen liggen.”

De Dwerg keek naar het boek dat hij met zijn beide handen tegen zijn borst had vastgeklampt als een schild.

“Beeld je eens in wat ik jou allemaal kan leren!”

De Vos keek de Dwerg aan, die stokstijf de slang in de ogen keek. De slang knipperde geen moment en zijn rode ogen waren zodanig eng dat de Vos het niet lang kon uithouden daar in te kijken.

“Neem jouw boek en laat ons gerust!” riep de Vos.

“Wanneer ik het sprookjesboek heb dan ben ik hier weg voor je pap kan zeggen”, siste de slang glimlachend.

“Ik denk dat ik er wel eentje heb gezien in de kamer hiernaast”, zei de Dwerg.

“Prachtig”, zei de slang, “Na U.”

En de slang liet de Dwerg de weg leiden. De Vos volgde hen ook op een afstand en keek toe. Hij zag hoe de slang twee tot drie sprookjesboeken uit de kasten nam en dit in een zilveren kistje legde, die hij daarna inslikte. De Vos vroeg zich niet eens af hoe zo'n kleine slang een zilveren doos van drie boeken groot in kon slikken, hij wou de slang alleen maar weg uit zijn toren.

De buik van de slang werd kleiner en kleiner, tot hij terug zo dun en glibberig als tevoren werd.

“Dankjewel”, zei hij, “Meer heb ik niet nodig... voorlopig dan toch.”

“Tot ziens!” zei de Vos snel.

De Dwerg keek alleen maar bedeesd toe.

“Zeker en vast!” zei de slang en gleed terug naar het raam en voor hij wegglipte zei hij nog: “Ik heb een cadeau voor je aan de voordeur achter gelaten. Je zag er gewoon zo ontzettend hongerig uit dat ik het niet kon laten!”

Wanneer de slang weg was, gingen de Dwerg en de Zwarte Vos beneden kijken. Daar op de grond net voor de deur vonden ze het cadeau van de slang: drie dode konijnen, twee dode muizen en een kikker.

“Is het dat wat je graag eet?” vroeg de Dwerg.

“Soms, ja”, antwoordde de Zwarte Vos, “Maar ik heb allang geen honger meer.”

Verzegeld lot

In het midden van het Keizerrijk staat de grote en schitterende Stad der Sterren met alle land dat daartoe behoort. Van daaruit worden de vier koninkrijken bestuurd: het Koninkrijk der Speren, het Koninkrijk der Munten, het Koninkrijk der Zwaarden en het Koninkrijk der Bekers. Daarbuiten liggen de wilde bossen en de vrije dorpen.

“Maar er bestaat nog niet zoiets als een Koninkrijk der Harten”, zei een van de raadsmannen tegen een gevangene die met beide handen en voeten was vastgeketend tegen de koude kerker muren. Zijn stem klonk even kil en koud als de cel zelf.

De Keizer, uitgemergeld, had inmiddels een baard zo lang als zijn voorarmen. De kleren die hij nog droeg van op het bal, waren nu niets meer dan vuile voddens. Vijf raadsmannen keken op hem neer. Allen hadden ze hun neuzen bedekt met geparfumeerde zakdoeken voor de stank die in de kerker hing. Een van hen was zelfs neergehurkt om oog in oog te kunnen spreken met de Keizer. Althans, als de Keizer wel op wou kijken.

De Keizer bleef onbeweeglijk stil, bijna alsof hij aan het slapen was met zijn ogen open. Hij keek de nette raadsmannen niet eens aan. Hij keek alleen in de hoek van zijn cel, waar een klein spookje zat die met zijn kleine vingers rond de tralies op de toppen van zijn tenen stond om buiten te kijken uit het klein raampje.

“We zijn onze raadhuizen in alle vrije dorpen aan het installeren. Kan je je voorstellen hoe hard ons Keizerrijk nu aan het groeien is?”

De Keizer keek de raadsman nog steeds niet aan en zei alleen: “Laat me de Keizerin zien.”

De raadsman keek om naar de anderen, die allen sterk hun lach moesten inhouden. Zij konden allemaal het spookje niet zien, alleen de Keizer zag hem.

“Ga je geen *alsjeblijft* zeggen?” zei de raadsman, “Je zou moeten zeggen: ‘*Mag ik de Keizerin alstublieft zien?*’ Hoe snel zelfs een Keizer etiquette en fatsoen kan vergeten, dat is toch onvoorstelbaar.”

De raads mannen lachten maar door terwijl de Keizer het spookje tot hem hoorde spreken, zoals het spookje de afgelopen dagen al verschillende keren deed.

“Papa”, zei het spookje, “Het is zo mooi daarbuiten. Mag ik daarnaartoe?”

“Als ik het toen had geweten”, zei de Keizer, “Dan was ik mee uitgestapt.”

De raads mannen keken elkaar verwonderd aan. Voor hen leek het alsof de Keizer met zichzelf aan het spreken was.

“Hoor je ons wel?” vroegen de raads mannen. Voor hen was er geen ergere toestand dan wanneer mensen niet luisteren. De Keizer keek hen plots rechtstreeks aan.

“Hoeveel dorpen?” vroeg hij kordaat.

“Hoeveel?” zei de raadsman verrast, “Dat is moeilijk in te schatten. Laten we zeggen dat dankzij de kracht van onze soldaten alle dorpen die we binnenvallen akkoord gaan met het bouwen van een raadhuys voor ons.”

De Keizer keek de trotse raadsman aan, schudde zijn hoofd en mompelde iets in zichzelf.

“Wat zeg je daar?” vroeg de raadsman.

“Ik zei: dan zijn het geen vrije dorpen meer.”

De raadsman zuchtte, glimlachte smalletjes en zei: “Dat is net wat ik je probeerde uit te leggen. Zoveel dorpen komen erbij dat we bijna kunnen spreken van een nieuw koninkrijk!”

De Keizer keek terug naar de hoek waar het spookje in zichzelf aan het zingen was. Het spookje leek met een poppetje te spelen terwijl hij zong.

“Papa, papa”, zei de spook ineens, “Op een dag wanneer ik groot en sterk ben, dan mag ik er ook op uit trekken, zoals jij hebt gedaan toen je heel de wereld had veroverd met jouw paarden en jouw ridders en jouw legers!”

“Was je maar niet zo ziek, jongen” zei de Keizer stilletjes, “Dan had ik je overal mee naartoe genomen en alle landen getoond die ik voor jou had veroverd.”

Opnieuw keken de raadsmanen elkaar aan met opgetrokken wenkbrauwen en de raadsman die dicht bij de Keizer neergehurkt zat, boog heel voorzichtig naar de Keizer toe. Zijn met edelstenen bezette kettingen rammelden lichtjes.

“We hebben iets zitten overleggen en we willen je iets vragen”, zei hij stilletjes en traagjes.

De Keizer antwoordde niets.

“Hoe graag wil je je dochter terugzien?”

Toen de raadsman sprak over zijn dochter, voelde de Keizer onmiddellijk een steek in zijn hart en keek hij de raadsman terug aan. De spook in de hoek verdween onmiddellijk.

“Daar zou ik alles voor geven”, zei de Keizer.

“Mooi”, zei de raadsman, “Alles. Dat is een mooi aanbod, alleen... van iemand die niets meer heeft, stelt dat niet veel voor.”

“Wel, dat is dan jammer voor jullie want wat ik heb gehoord, is dat jullie zelfs met een eindeloos aantal soldaten de Prinses niet kunnen vinden. Straks geraakt de schatkist op vooraleer jullie alle soldijen hebben uitbetaald. Soldaten maken werkt alleen maar zo lang als je ze kan betalen. Eer daarentegen, dat is iets wat nooit op geraakt.”

Deze keer werd de raadsman stil.

“Een ridder zal altijd eer kiezen boven goud. Maar het heeft geen zin om dat allemaal uit te leggen. Jullie hebben het al weggesmeten vooraleer jullie snapten was het was! Het is de hele reden waarom ik hier zit.”

De raadsman keek met opgetrokken wenkbrauwen naar de koude stenen van de vloer en zuchtte.

“En denken jullie dat de mensen zomaar zullen vergeten wat er is gebeurd op het bal? Iedereen in het hele keizerrijk heeft een glimp opgevangen van de Elfenwereld waar zij en haar ridder nu naartoe zijn gegaan. Hoe kan iemand zoiets vergeten?”

De raadsman keek kwaad om naar de anderen achter hem, die gebaarden dat hij kalm moest blijven. De Keizer ging verder:

“De Prinses en haar Ridder hebben hun sporen niet alleen nagelaten in de Stad der Sterren, maar in het hele Keizerrijk.”

“Dat weten we maar al te goed”, zei de raadsman, “Dat is de enige reden dat jij nog leeft. Als we jou zouden executeren, dan zou het hele volk in opstand komen.”

De Keizer knikte.

De raadsman ging verder: “Maar is het jou nog niet opgevallen dat ze voorlopig wel braaf thuis blijven? Jou opsluiten is net niet erg genoeg om het volk op straat te krijgen, en zo willen we het houden: op het randje.”

“Als dat het geval is, waarom zou ik jullie dan een gunst doen?”

“Omwille van jouw dochter”, zei de raadsman koel.

“Mijn dochter is veilig en wel op een plek waar jullie nooit kunnen geraken. Ik maak me geen zorgen.”

“Het is beter om je zorgen te maken”, zei de raadsman, “Dat is onze gouden regel. Vroeger maakten wij ons zorgen over de dingen, zodat jij dat niet moest doen. Wij waren de raadsmannen, jij was de Keizer. Maar nu jij hier zit als gevangene... Tja. Zonder ons moet jij nu leren hoe je je zelf zorgen moet maken, voor je eigen bestwil.”

“Ik heb nooit zoals jullie geleefd voor mijn eigen bestwil, maar voor de bestwil van mijn volk.”

“Spaar ons”, zei de raadsman, “We kennen jouw toespraken maar al te goed, sommige van ons hebben ze destijds geschreven voor jou!”

De raadsmannen grinnikten en giechelden opnieuw.

“Het is slechts een kwestie van tijd vooraleer we de elfenpoort zullen vinden en jouw dochter zullen arresteren, dankzij ons nieuw plan.”

De Keizer glimlachte onbewogen.

“Ik geloof er niets van”, zei hij.

“Je zou het beter geloven, we hebben hulp uit onverwachte hoek. De Prinses zullen we vinden, dat is een feit. Hetgeen je zorgen moet maken, is wat we haar zullen *aanbieden*, wanneer we haar vinden.”

“Aanbieden?”

“Aanbieden inderdaad”, zei de raadsman, “Zie je hoe goed we eigenlijk wel zijn? Hoe vrijgevig!”

De raadsman schraapte zijn keel even.

“We kunnen de prinses in de plaats van haar in de kerkers te gooien... een voorstel maken. Iets wat we eigenlijk aan jou te danken hebben.”

“Wat dan?” vroeg de Keizer.

“Alle nieuwe dorpen die onder het Keizerrijk zijn gevallen, die willen we samen bundelen in het nieuwe Koninkrijk der Harten. Dit nieuwe koninkrijk willen we haar aanbieden!”

“Een nieuw koninkrijk?”, zei de Keizer, “Daar zullen de vier Koningen het niet mee eens zijn.”

“Dat hoeven ze niet”, zei de raadsman met een zucht, “De Raad beslist.”

“Dat mag zo zijn”, ging de Keizer verder, “Maar mijn dochter de Prinses verdient niet één koninkrijk, maar het hele Keizerrijk! Ze is mijn opvolger en erft mijn troon. De troon van het volledige Keizerrijk.”

“Weet je, ik kan nog veel woorden hieraan vuil maken, maar ik zal je helpen door het heel simpel te houden: wanneer we haar vinden, aanvaardt ze ofwel het Koninkrijk der Harten, ofwel doden we haar ter plekke en vertellen we niemand dat we haar gedood hebben.”

De Keizer zweeg een woedende stilte.

“Uiteraard zullen we zo vriendelijk zijn om jou persoonlijk in te lichten wanneer ze dood is”, zei de raadsman, “We zijn tenslotte nog beschaafde mensen.”

De Keizer onderbrak hen en zei: “Wat wil je nu eigenlijk van mij?”

“Jouw handtekening en zegel”, zei de raadsman, “Dat je haar vraagt het koninkrijk te accepteren en in ruil houden we jou hier in leven.”

“Jullie nemen haar geboorterecht af”, zei de Keizer.

“Maar tenminste niet haar leven”, zei de raadsman. Hij duwde de brief in de handen van de Keizer en gaf hem inkt en een veer.

“Onderaan tekenen alsjeblieft.”